

nényt, hanem bizonyítsd nyének helyességét.

Az első szakszervezeti étkezde.

*

A Magántisztviselők és az Ipari, Közlekedési Tisztviselők Országos Szövetségeinek a menzája. — Olcsó ebéd és vacsora a magántisztviselőknek és alkalmazottaknak.

Két osztálytudatos szakszervezet akciót indított, hogy állásnélkül levő tagjai részére, valamint az arra rászorulóknak olcsó ebédet és vacsorát adjanak. A mozgalmat nem előzte meg semmiféle reklám, mert a cél csak az volt, hogy a nyomorgók és szükölködők *ennivalóhoz jussanak*. Szocialista körökben nem is szokásos, hogy akciókat sippal-dobbal megkezdjenek, azután semmivel vagy csufos kudarccal végezenek. Így tehát a magántisztviselők és az I. K. T. O. Sz. akciójáról semmi sem került a nyilvánosságra, a közös étkező megnyitását is csöndben ünnepelték. A meghívott népjóléti minisztert, a kereskedelemügyi államtitkárt, a közlekedési miniszter megbizottját, a főváros embereit nem várta külsőséges dísz, de annál bensőségesebb, őszintébb volt az a rokonszenv, amellyel a szervezetek vezetőségei elvtársainkat és a kiküldött urakat fogadta.

Az étkező ideiglenes helyisége a szövetség nagytermében nyert elhelyezést, ahol 120-as turnusokban szolgálják föl az ételeket. A kiszolgálást a szövetségek tisztviselői díjtalanul végzik. Az ebédet és a vacsorát a főváros közlekedési ügyosztálya a közös konyháról szállítja légmentesen elzárt és meleget tartó termosban, a szövetségek azon az áron adják a tagoknak, ahogy kapják.

Az első ebéd metélt levesből, babfőzelékből és izes tésztából állt. A szövetségek megtoldták még két almával és cigarettával. Az ára 6.50 korona. A vacsora, amely kétféle ételből áll, 3 koronába kerül. Az étkezésre jelentkezők száma eddig meghaladja az ötszázat és a szövetségek azt tervezik, hogy a családos, tagok hazavihessék saját edényeikben az ebédet és vacsorát.

Amikor az étkező megtelt, *Freund Jenő* elvtárs, a Magántisztviselők Szövetségének elnöke üdvözölte *Peyer* elvtárs népjóléti minisztert, *Miákits* elvtárs kereskedelemügyi államtitkárt, a közlekedési miniszter megbizottját és a főváros kiküldöttjeit. Az üdvözlő szavakra *Peyer* elvtárs a következőket válaszolta:

A mai nehéz és válságos időkben egyedül a szakszervezetek igyekeznek tagjaikon segíteni. Az előző években nyújtott segítség, ha nem is volt elég a megélhetésre, mindenesetre számottevő összeg volt. Ma azonban, amidőn a pénzvásárló értéke ugyyszólván az egytizedére szállt le a békebeli értéknek, természetesen a szakszervezetektől nyújtott segítség is oly kis összeget jelent, amelyből megélni nem lehet, még kevésbé a legminimálisabb szükségleteket csak részben is beszerezni. Nem marad tehát más hátra, minthogy a szakszervezetek is igyekezzenek bekapcsolódni abba az akcióba, amely azt célozza, hogy a megélhetési viszonyokat olcsóbbá kell tenni. Ne pénz legyen ez a segítség, amelyet a munkanélkülieknek nyújtanak, hanem nyújtsák természetben azt, ami szükséges. Épp ezért örömmel kell üdvözölnöm a Magántisztviselőknek és I. K. T. O. Sz.-nak ezt az elhatározását, amidőn az elsők voltak, akik erre a tételre léptek. Százazrei a munkásoknak, tisztviselőknek és kereskedelmi alkalmazottaknak vannak munka nélkül. Bizonytalan, hogy az állam mikor jut abba a helyzetbe, hogy ezeket újból munkához juttassa. A háboruban és az erre következő válságos időkben az ország minden java elveszett, nem maradt más, mint az a munkaerőreteg, amelyet ennek az országnak munkássága és tisztviselői alkotnak. Ezt a munkálkodó rétegeket meg kell tartani arra az időre, amidőn ismét alkalom nyílik arra, hogy a munkásságot és alkalmazottakat a köz. az állam javára foglalkoztatni tudják. Ha a társadalom és az állam nem törekszik arra, hogy a lakosságnak az a része, amely évtizedeken keresztül az iparban és kereskedelemben a legmegbecsülhetetlenebb szolgálatokat tette, itt megtalálja a megélhetését és létfontartását biztosítsa, akkor hiába akarjuk megindítani az ipart, mert nem lesz meg a természetes előfeltétele: a munkaerő. Hogy a nemzetgazdaság fölvirágozzék, szükséges, hogy épségben tartsuk a legértékesebb réteget: a dolgozók rétegét. Örömmel üdvözölöm a szakszervezeteknek ezt az elhatározását, mert ezzel bebizonyították, hogy nagyon is hajlandók

Fözremüködni és segítséget nyújtani a társadalom eme csoportjának, hogy megvédjék a végtelen nyomortól és pusztulástól.

Peyer elvtárs nagy tetszéssel fogadott szavai után *Miákits* elvtárs ezeket mondotta:

A menza megalakítása a legnagyobb csöndben történt, senki sem tudott róla, senki sem tudta, hogy valami készül, senki sem akart itt magának tőkét kovácsolni, azok, akik az egészset előkészítették, az eszmétől áthatva fogtak munkához juttatták azt fődél alá és ez a cselekedetük többet jelent mindenféle fényes szónoklatnál. A magam részéről csak még azzal toldom meg Peyer elvtárs szavait, hogy mi, akik a munkásságért hosszú évtizedek óta küzdünk állandó baj és veszedelem között, mi, akik tudjuk értékelni a munkásság erejét, mi a két tisztviselői szervezetnek erre az alkotására különös büszkeséggel tekintünk és én azt hiszem, gondolom és remélem, hogy bármilyen éles politikai ellentétek uralják vagy talán marcangolják ennek az országnak a testét, ezek az ellentétek el kell hogy simuljanak akkor, amikor az öntudatos, fegyelmezett munkásosztályhoz tartozó tisztviselő rétegnek ilyen nagyszerű elhatározását látjuk. Erős a meggyőződésem; hogy az erős politikai ellentétekkel kormányzott ország kormányának is tudnia és ismernie kell kötelességét egy ilyen alkotással szemben és a magam részéről csak azt ígérhetem, hogy amit ma alkalmam volt látni, minden erőmmel támogatni és pártolni fogom. A kereskedelmi kormány részéről kötelező ígéretet nem tehetek, de minden lehetőséget el fogok követni, hogy azt a törekvést, amelyet egy-két szakszervezet maga elé tűzött, állandóan fejleszthessék, hogy a legmesszebbmenőleg támogathassák tagjaikat, akiknél sohasem nézték azt, hogy milyen politikai hitvallásuk van. Folytassák továbbra is ugyanilyen tárgyilagossággal a munkájukat és mutassák meg, hogy fölül tudnak emelkedni a kishitűségen, alacsony gondolkodáson és amikor segíteni kell, nem kérnek senkitől reverzálíst jótéteményükért.

Amikor *Miákits* elvtárs üdvözlő beszédét befejezte, a dilettáns fölszolgálónők szokatlan fürgeséggel föltálaták az ebédet, amely előző jóízű volt. Nem mulaszthatjuk el, hogy külön föl ne említsük a főváros közlelémezési ügyosztályának a két szakszervezettel szemben tanúsított jóakarátát, amellyel lehetővé tette, hogy a főváros konyhájáról jussanak oleóennivalóhoz azok az emberek, akik önhibájukon kívül szorultak a segítségnek erre a módjára.